

24. juli 2011

Jeg kan se det for meg. Å holde rundt vennene sine mens slutten av livet nærmer seg, vitende om at det ikke er noe du kan gjøre. Å sitte der i vannkanten, og håpe på at det ikke skal gjøre vondt. Men jeg kan ikke forestille meg hvordan det føltes, jeg kan bare lage bilder i marerittene mine.

Drømmeløs søvn er det eneste som kan la meg unnsnippe. Alt er så mye. Ondskaper og fortvilelsen så vond. Fellesskapet, blomsterhavet, Norge og samholdet så vakkert og godt. Men faen så vondt det er.

Jeg har aldri før vært mer bekymret for hva som kommer etter døden.

Syttisju mennesker. De var ikke ferdige enda. De fleste hadde bare så vidt begynt. Nysgjerrigheten min har aldri latt meg tro at det bare kommer tomhet etter døden. Dette er jeg helt og fullstendig sikker på. Slutten skulle da ikke komme nå?

Derfor har jeg aldri vært mer redd for at det skal være noe som ikke tilsvarer liv etter døden. Det er nødt til å være noe som møter dem der. En hemmelig sjanse til å leve litt ekstra. Frem til vi andre kommer etter.

Det kan ikke være god natt enda. Det er for tidlig å legge seg. Dere hadde mer å gjøre!

Det kunne da ikke være slutten.

Vi har fått et ansvar. Vi skal aldri glemme dem. Ingen av oss står alene. Vi skal leve litt ekstra for hver av dem.